

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

28. Quare pietas (cuius magna pars est beneficentia in pauperes)
promissionem habeat vitæ præsentis & futuræ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

Cum pietas, (cuius magna pars est beneficentia in pauperes) promissionem habeat vite presentis & futurae, quid de eo sentiendum sit, quod homines pii, & in pauperes apprimè benefici magnis quandoq; infirmitatibus & molestijs grauentur.

CAP. XXVIII.

ADduximus paulò ante capite 25. sententiam illam propheticam, beatum nempe illum esse, qui intelligit super egenum & pauperem, Dominus conseruet eum, & viuificet eum, & beatum faciat eum in terra, denique pietatem, habere promissionem vite presentis & futurae. Ceterum quam multos legimus in pauperes effusissimè liberalitatis, qui diuturnis grauissimisque languoribus exagitati sunt? Certè de S. virgine Lyduina constat ex historijs, pluribus miserabilibusque morbis eam tota vita exarnificatam.

Psal. 40. S. Gregorius Pontif. Max. in pauperes & peregrinos liberalissimus, penè assidue cum varijs infirmitatibus luctabatur. De Constantino *In Annalib.* Græcorum Imper. nono refert Constantinus Manasses, eum fuisse magnificum, liberalem, moderationis & æquitatis studiosum, acque ita munificum, ut quasi mare quoddam liberalitatis videretur, cuius fructu multis frui contigit, emittentis quasi venas, & scaturientis in morem auriferi Pactoli, Nilique argentiflui. Quippe, inquit, munificas eius manus expertæ sunt nationes integræ, templa, pauperes. Erat enim

enim fluuius vbique semet effundens, & mu-
 nera copiosissime distribuebat in erummosos,
 &c. Sed enim, ait, qui adeo fulgebat bonis su-
 pra cedros, & qui virtutibus florebat tanquam
 omnibus durans ætatibus phoenix, corpore
 admodum erat languido & affecto. Nam po-
 dagra laborabat, constrictis quasi per compe-
 des quosdam pedibus. Quamobrem in lecto
 decumbere coactus, ægros & discruciatos pe-
 des curabat. De Iobo legimus, quod nunquam *Iob. 39.*
 comederit bucellam suam solus, quod pupil-
 lus comederit ex ea, quod ab infantia creuerit
 cum eo miseratio, quod non dimiserit sine in-
 dumento prætereuntem pauperem. Itidem de *Iob. 1.*
 Tobia, quod quotidie diuidebat vnicuique de
 facultatibus suis prout poterat, esurientes ale-
 bat, nudisque vestimenta præbebat, mortuis
 sepulturam exhibebat, & tamen ille tot ærum-
 nis afflictus, hic charo oculorum lumine mul- *Iob. 2.*
 to tempore fuit orbatus, adeo vt sicut beato
 Iob insultabant reges, ita parentes & cognati
 Tobia, irridebant vitam eius, dicentes, Vbi est
 spes tua, pro qua eleemosynas & sepulturas fa-
 ciebas? Quomodo igitur verum quod ait regi-
 us propheta, Dominus conseruet eum & viui-
 ficet eum, & beatum faciat eum in terra? Qua-
 re tanta mala patimur in ista vita, (inquit in
 illum psalmi locum D. Augustinus) tanta scan-
 dala, tantos labores, tantam inquietudinem
 carnis & sæculi? Subiungit ibidem D. August.
 Conuertit se ad Deum: & tanquam consilium
 M m 2 eius

eius nobis exponens. Totum stratam eius, inquit, versasti in infirmitate eius. Quid est, totum stratam eius versasti in infirmitate eius? Per stratam intelligitur aliquid terrenum. Omnis anima infirma in hac vita querit sibi aliquid terrenum ubi req.escat, quonia intentione laboris & mentis extenta in Deum, difficile potest perpetuo tolerare: aliquid sibi in terra conquirat, ubi requiescat, & quodammodo p.uatione quadam recumbat, veluti sunt ista que diligunt & innocentes. Neque enim de cupiditatibus malorum nunc dicendum est, quia multi acquiescunt in theatris, multi acquiescunt in circo, in amphitheatro, multi acquiescunt in alea, multi in luxuria popinarum, multi in libidine adulteriorum, multi in violentijs rapinarum, multi in dolo & insidijs fraudium. Acquiescunt in his omnibus homines. Quid est acquiescunt? Delectantur illic. Sed remoueamus hanc omnia, ad innocentem hominem veniamus. Acquiescit in domo sua, in familia sua, in coniuge, in filijs, in paupertate, in pradiolo suo, in nouella manibus suis confita, in edificio aliquo suo studio fabricato. Acquiescunt innocentes in his. Sed tamen Deus volens nos amorem non habere, nisi vigeaterna, & istis velut innocentibus delectationibus miscet amaritudines: vt in his patiamur tribulationes, & vniuersum stratam nostrum vertit in infirmitate nostra. Vniuersum stratam eius vertisti in infirmitate eius. Non ergo conqueratur, quando in his, que innocen-

ter habet, patitur aliquas tribulationes. Docetur amare meliora per amaritudinem inferiorum: ne viator tendens ad patriam, stabulum amet pro domo sua. Vniuersum stratum eius vertisti in infirmitate eius. Sed quare ista? Quia peccanti homini dictum est, In labore *Gen. 3.* vultus tui edes panem tuum. Ergo quia correptiones istas, in quibus vniuersum stratum nostrum vertitur in infirmitate nostra, agnoscere debet homo propter peccata se pati: conuertat se & dicat quod sequitur. Ego dixi, Domine miserere mei, sana animam meam, quia peccavi tibi. O Domine in tribulationibus meis me exerces, flagellandum iudicas omnem filium, quem recepturus es, qui nec vnico pepercisti. Ille quidem sine peccato flagellatus est, Ego autem dico, miserere mei, sana animam meam, quoniam peccavi tibi. Si vltus est, qui putredinem non habebat. si medicina ipsa nostra ignem medicinalem non respuit: patienter ferre debemus vrentem medicum & secantem, id est, omnibus tribulationibus nos exercentem, & à peccato sanantem. Planè nos committamus medici manui: non enim errat, vt sanum pro putri secet. Hęc ibi D. Augustin. *Iob. 12.* Ad Tobiam verò Raphael angelus dicebat: quia acceptus eras Deo, necesse fuit, vt tentatio probaret te. Atque ideò hanc tentationem cœcitatatis permisit dominus euenire illi, vt posteris daretur exemplum patientiæ eius, sicut & sancti Iob. Nam cū ab infantia sua sem-

per Deum timuerit, & mandata eius custodierit, non est cōtristatus contra Dominum, quod plaga cœcitat̄is euenerit ei, sed immobilis in Dei timore permansit, agens gratias Deo omnibus diebus vitæ suæ. Atque huiusmodi patientia cum gratiarum actione in tribulationibus, opus perfectum habet, vt ait Apostolus, Magnæ enim perfectionis est, & præcipui apud Deum meriti, si non solum patientes simus, sed & gratias agamus Deo in tribulationibus, & cum Apostolo ijsdem gloriemur quod hoc pacto maximè cōformes reddamur ipsi filio Dei, quem Deus pater misit in hunc mundum, non ad quietem aut voluptatem, sed ad crucē. Et sicut misit me pater, ait ipse Christus, ita & mitto vos. Et quoniam beatos pronunciat illos Dominus, non qui omnium rerum securi, voluptatibus indulgent, sed qui pauperes sunt spiritu, qui lugent, qui persecutionem patiuntur propter iustitiam, qui misericordiam, castitatem & munditiam cordis atque id genus virtutes sectantur, monetque Apostolus, vt omne gaudium existimemus, cū in tribulationes varias inciderimus, scientes, quod probatio fidei nostræ patientiam operetur, patientia autem opus perfectum habeat: moxque subiungit: beatum illum esse qui suffert tentationem, quoniam cū probatus fuerit, accipiet coronam vitæ: ea propter minimè concidit illa beatitudinis promissio, quam Psalmista pollicetur intelligenti super egenū & pauperē, etiā si ille magnis quan-

Jacob. 1.

doque tribulationibus, mortis, ægritudi-
nibus & tentationibus inuoluatur. Hic enim
nunc habet locum, quod mox ibidem subiun-
git Propheta: Dominus, inquit, opem ferat il-
li super lectum doloris eius: Imprecatio illa
opem ferat, vim habet certæ promissionis: at-
que etiam si obuenerit ei quod subsequitur, v-
niuersum stratum eius versasti in infirmitate
eius, magna tamen erga Deum fiducia erectus,
confidenti animo dicet, quod ibidem sequi-
tur: In hoc cognoui quoniam voluisti me,
quoniam non gaudebit inimicus meus super
me: atque item illud quod alibi idem prophe-
ta iatubundus ait: secundum multitudinem
dolorum in corde meo, consolationes tuæ læ- *psal. 93.*
tificauerunt animam meam. In hunc igitur
modum dum nunc tribulationibus exercetur
ad patientiam, nunc spe erigitur ad coronam,
quandoque etiam post magnitudinem dolo-
rum, ingentes consolationes exhilarant ani-
mam, (sicuti inter diutinas afflictiones, ineffa-
biles etiam consolationes admirandam illam
virginem Lyduuinam exhilarasse legimus,
vti & de seipso alicubi refert D. Hieronymus,
q̄ in horrida solitudine, in assiduis ieiunijs,
languente corpusculo, sæpè angelicis intere-
rat delicijs) hunc inquam in modum facile e-
lucescit veridicum esse prophetam, dum ait:
Dominus conseruet eum & viuificet eum, &
beatum faciat eum in terra. Enimuerò si gen-
tilium philosophi nullam æternæ felicitatis

nec promissionem nec expectationem, aut
1. Theſſal. 4. ſpem habentes, vt loquitur Apoſtolus, M. Re-
 gulum in ſummis cruciatibus conſtitutum,
 propter mentem nuda virtute morali imbu-
 tam, beatum pronunciarunt, quanto magis
 beatum pronuntiabimus illum, qui veris lo-
 lidisſque virtutibus præditus, vnufque iam
 cum Deo ſpiritus effectus, ac ſpe feliciffime
 immortalitatis ſubnixus, in omnibus preſſu-
 ris & ærumnis ſuis, inuictò animo dicere po-
 teſt: Dominus illuminatio mea & ſalus mea,
 quem timebo? Dominus protector vitæ meæ
 à quo trepidabo? Si conſiſtant aduerſum me
 caſtra, non timebit cor meum. Vnam peci-
 jà Domino, hanc requiram, vt inhabitem in do-
 mo Domini omnibus diebus vitæ meæ. Vni-
 deam voluntatem Domini, & viſitem tem-
 plum eius. Quoniam abſcondit me in taber-
 naculo ſuo, in die malorum protexit me, in
 abſcondito tabernaculi ſui, &c. Atque item
Rom. 8. illud Apoſtoli, Quis nos ſeparabit à charitate
 CHRISTI, tribulatio? an anguſtia? an fa-
 mes? an nuditas? an periculum? an perfec-
 tio? an gladius? Neutiquam igitur homines
 vera erga Deum pietate flagrantes, atque erga
 inopes benefici, infelices cenſendi ſunt, aut
 à Deo alieni, etiamſi miris quandoque affli-
 ctionibus aut infirmitatibus exerceantur. Li-
 cet enim hic qui fortis eſt noſter homo cor-
 rumpatur, inquit Apoſtolus, tamen is qui in-
 tus eſt, renouatur de die in diem. Id enim
 quod

2. Cor. 4.

quod in præfenti est momentaneum & leue
 tribulationis nostræ, supra modum in subli-
 mitate æternæ gloriæ pondus operatur in
 nobis, non contemplantibus nobis quæ viden-
 tur, sed quæ non videntur. Quæ enim viden-
 tur, temporalia sunt: quæ autem non viden-
 tur, æterna. Diligenter, inquit Chrysostomus, *Chryf. hom.*
 his quæ dicuntur intendatis, & ipsa perpetuè *66. in Gen.*
 memoriæ commendatis, continuò in mente
 vestra versantes & cogitantes, quantam paci-
 entiam iusti sustinuerint, quamque longani-
 mitatem & fidem in promissionibus Dei ha-
 buerint, non animo fluctuantes propter ea
 quæ post promissiones eueniebant, sed fiden-
 tes eius qui promiserat virtuti, & propterea
 probati fuerint. Ecce enim & iustus ille Ia-
 cob Iosephum, postquam tot annis luxit quasi
 mortuum, vidit regnum Aegypti tenere. Et
 admirabilis Ioseph post seruitutem, post car-
 cerem, post alia omnia quæ sustinuit, prin-
 cipatum totius regionis suscepit. Et si acce-
 dere volumus ad eas quæ in sacra historia con-
 tinentur historias, inueniemus omnes virtu-
 te præditos per tentationes ingressos, & sic
 magnam à Deo assequutos gratiam, quam si &
 nos conciliare nobis volumus, ne simus tristes
 in tentationibus, ne grauatim feramus quæ
 nobis obueniunt, sed magis gaudeamus & læ-
 temur, scientes quod hac potissimum ratione
 diuina prouidentia fruamur, si cum gratia-
 rum aetione omnia ferre meditemur. Vt om-
 nes

res nos & presentem vitam in virtutibus tra-
figamus, & futura consequamur bona, con-
cedat nobis per misericordiam & gratiam su-
am Dominus noster IESVS CHRISTVS,
cui cum patre & Spiritu sancto sit gloria,
imperium, & honor in secula,
AMEN.

COLLA.